

Орис

Град след град, при хората,
свързва ни песента.

Град след град, умората,
свързва ни любовта.

Здравей, ето ме, прошепвам мълчешком,
на жена, притихнала в празния ни дом.

Ден след ден, докосване,
сто съдби, шарен свят.

Ден след ден, омагьосване,
как да съм вечно млад.

Здравей, ето ме, прошепвам мълчешком,
на жена, притихнала в празния ни дом.

Цветя и усмивки, народ,
поредната глътка живот
и огън в стотици сърца
стопля ме, винаги.

Колко път, тревогите
сменят се с весел смях,
колко път, но мога ли,
мога ли аз без тях.

Здравей, ето ме, прошепвам мълчешком,
на жена, притихнала в празния ни дом.

Прожектори, сцена
и в моите вени
пулсира луда кръв,
но после оставам пак ужасно сам.
Дори да съм тъжен,
аз просто съм длъжен,
артистът е такъв –
от себе си всичко аз за Вас да дам.

Живко Колев